

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 232/2016
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Л.Ђ. и др, због кривичног дела проневера из члана 364. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених Л.Ђ. и Г.З., адвоката С.Н., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 1377/13 од 16.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 832/15 од 17.11.2015. године, у седници већа одржаној 24.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених Л.Ђ. и Г.З., адвоката С.Н., поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 1377/13 од 16.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 832/15 од 17.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 1377/13 од 16.03.2015. године окривљени Л.Ђ. и Г.З. су оглашени кривим да су извршили и то: окривљени Л.Ђ. једно продужено кривично дело проневера из члана 364. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за које му је изречена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, а окривљени Г.З. једно продужено кривично дело проневера из члана 364. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се изречена казна неће извршити уколико окривљени у временском периоду од две године не изврши ново кривично дело и уколико у року од пет месеци од правноснажности пресуде исплати оштећеној А.Д. „С.“ С. на име накнаде штете износ од 343.001,88 динара. Окривљени су обавезани да суду солидарно на име трошкова кривичног поступка исплате износ од 628.069,00 динара, као и да сваки од окривљених на име судског паушала исплати износ од по 4.000,00 динара, а све у року од шест месеци од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Истом пресудом окривљени Л.Ђ. је обавезан да на име одштетног захтева исплати А.Д. „С.“ С. износ од 1.159.604,00 динара, а окривљени Г.З., износ од 343.001,88 динара, у року од пет месеци од

правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а окривљени Г.З. и под претњом опозива условне осуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 832/15 од 17.11.2015. године одбијене су као неосноване жалбе заједничког браниоца окривљених, Л.Ђ. и Г.З., а пресуда Основног суда у Сомбору К 1377/13 од 06.03.2015. године је потврђена. Истом пресудом жалба окривљеног Л.Ђ. је одбачена као неблаговремена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљених Л.Ђ. и Г.З., адвокат С.Н., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљене ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те након оцене навода у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Бранилац окривљених у захтевима за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се заснивају на доказима на којима се по закону не могу заснивати, будући да су докази – аутобуске карте, контролни листови и обрачунски листови на којим се побијане пресуде заснивају прибављени у супротности са Уставом, законом и опште прихваћеним правилима међународног права. Наиме, бранилац сматра да у тренутку постојања било ког облика сумње да је извршено кривично дело у вези спорних аутобуских карата, сва документација је у стању у каквом је била архивирана морала бити на законом прописан начин предата надлежним органима МУП на даљу обраду и поступање у циљу откривања постојања кривичног дела и евентуалних починилаца кривичног дела. Насупрот томе у конкретном случају ти материјални докази су супротно закону били предмет „приватне истраге“ од стране правника „С.“ А.Д. С. М.К., који је самоиницијативно без овлашћених лица МУП из архиве предузећа те доказе „трпао у џакове и најлон кесе које је сам набавио уз помоћ неидентификованих лица и исте развозио приватним колима на неидентификована места“, односно да су наведени докази без контроле и евиденције ношени по приватним кућама и да су након „термичке обраде“ у најлон џаковима скупљени и предати МУП. При томе не зна се временски период трајања такве „приватне истраге“, ни ко је све долазио у контакт са спорним доказима и колико је времена потребно док исти нису предати МУП. Због наведеног бранилац сматра да се доводи у питање и графолошко вештачење у предметном поступку будући да су предмет тог вештачења управо били наведени незаконито прибављени докази.

Како је бранилац окривљених битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду, то Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд на страни шест пасус први побијане другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду и на које разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП, при чему су наведени докази у овом поступку прибављени на основу потврда о привремено одузетим предметима (од лица запосленог у оштећеном „С.“ А.Д. С.) МУП РС ПУ Сомбор ОКП-03 СПК: број 03/3-123/09 тс од 18.08.2009. године, број 03/3-124/09 тс од 19.08.2009. године, број 03/3-125 тс од 20.08.2009. године и број 03/3-126 тс од 21.08.2009. године, дакле у складу са тада важећим Закоником о кривичном поступку.

Из изнетих разлога, наводи браниоца окривљених да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП су од стране овог суда оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.